

Άγγελική Πεχλιβάνη

40 έμπύρετα όνειρα

Ἔνειρο πρῶτο
—ποταμοὶ—

Αὐτὴ τὴ φορά κουβαλᾷς τοὺς ποταμοὺς τῆς πατρίδας σου. Τὸν Ἐρύμανθο καὶ τὸν Ὀρινόκο. Ἔρχεσαι ἀπὸ τὸν Πύργο καὶ τὴν Ἄρακατάκα. Ἔρχεσαι πράσινη σὲ ὕπνο σκοτεινό. Βλασταίνεις στὶς ὄχθες. Παρόχθιο ὄνειρο γίνομαι καὶ σέρνομαι στὶς πέτρες καὶ τὶς ρίζες σου. Τυλίγομαι στοὺς κορμούς σου καὶ διώχνω τὰ πουλιά. Σαρώνω τὸν ἀέρα καὶ καταπίνω τὴ βροχὴ. Τίποτα δὲν πρέπει ν' ἀκούγεται ὅταν σοῦ ψιθυρίζω ἐγώ. Ὅταν σοῦ ψιθυρίζω. Σοῦ ψιθυρίζω. Γιὰ ὅλους τοὺς θανάτους. Τὰ μαγικὰ νερὰ τῶν ποταμῶν σου.

Ἄπὸ τὸ πρῶτο ὄνειρο
—αὐτό—
μέχρι τὸ τελευταῖο.

Ὀκτώβριος 2019

᾽Ονειρο δέκατο τέταρτο

᾽Οχι. Δὲν εἶναι ὅτι κοιμᾶσαι πολὺ. Εἶναι ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ σηκωθεῖς ἀπ' τὸ κρεβάτι. Ξυπνᾶς καὶ ὄνειρεύεσαι, κοιμᾶσαι καὶ ὄνειρεύεσαι, ὄνειρεύεσαι καὶ ὄνειρεύεσαι καὶ ὄνειρεύεσαι καὶ πάλι ἀπ' τὴν ἀρχή. Δέκα-δώδεκα ὥρες. Ἰδρώνεις. Πρέπει νὰ σηκωθεῖς καὶ νὰ πλυθεῖς. Ἔχεις τρεῖς μέρες νὰ πλυθεῖς. Σήμερα ὄνειρεύτηκες τὴ Σιένα. Ἦσουν πάνω στὰ κεραμίδια ἑνὸς palazzo κι ἔπινες chianti. Τὰ μαλλιά σου, βαθυκόκκινα, δὲν ξεχώριζαν ἀπὸ τὴ στέγη, οὔτε ἀπὸ τὸ κρασί. Γύρω σου περιστέρια, δὲν ἔχεις οὔτε λίγο ψωμάκι νὰ τοὺς δώσεις. Βγάζεις φτερὰ κι ἀρχίζετε νὰ πετᾶτε, ἐσὺ καὶ τὰ περιστέρια· προσγειώνεστε στὴν Piazza del Campo ψάχνοντας ψυχουλάκια. Τίποτα δὲν ὑπάρχει. Τότε, ὄρμησαν τὰ πουλιά, ἄρχισαν νὰ σοῦ κόβουν κομμάτια· σκεφτόσουν ποῦ εἶχες δανείσει τὶς ταινίες τοῦ Χίτσκοκ, ὅταν σοῦ ἔβγαλαν τὸ ἀριστερό σου μάτι.

Καὶ χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

Ἦταν ἀπὸ τὸν Πύργο, ναί, ἀπ' τὴ γνωστὴ ὁδὸ Δερβενακίων.
(Ἄστραψες σὰν τὸν Δράμαλη, σκοτείνιασες σὰν ἦττα.)

Ὅμως ἀνασηκώθηκες, κάλυψες τὰ σπαθιά, ἔτριψες τὸ μάτι σου – τὸ πονεμένο κι ἀδειανό – καὶ μίλησες μὲ τὴν ἀβρότητα ποὺ σοῦ ταιριάζει.

19 Μαρτίου 2020

᾽Ονειρο εἰκοστὸ ἕκτο
—᾽Εμιλυ—

Βρέχει πάλι στὸ ὄνειρο. Εἶμαι ὁ παραλήπτης τῶν χιλιάδων χαμένων ἐπιστολῶν τῆς ᾽Εμιλυ καὶ δὲν ζῶ στὸ ᾽Αμερστ ἀλλὰ στὴ Νίκαια θρηνώντας τοὺς δικούς μου νεκρούς. Ἐχω ταξινομήσει ὀχτῶ χιλιάδες ἐννιακόσιες πενήντα ἐπιστολὲς μὲ αὐστηρὴ χρονολογικὴ σειρὰ. Τὶς ἀρωματίζω μὲ λεβάντα καὶ τὶς τοποθετῶ σὲ ἐρμάρια λευκὰ σὰν ὀλάνθιστους κρίνους. Ἐπὶ 24 χρόνια, 6 μῆνες καὶ 15 μέρες σᾶς τὶς διαβάζω χαμηλόφωνα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Κάθε μέρα σᾶς διαβάζω καὶ μία. Τὴ βροχὴ δὲν τὴ βλέπω ποτέ. Τὴν ἀκούω μόνο καὶ τὴ νιώθω. Μὲ ποτίζει ὅπως ποτίζει τοὺς ἀσφόδελους τοῦ κήπου. Τοὺς ἀσφόδελους καὶ τοὺς κατηφέδες. (Παρεμπιπτόντως, καὶ ἐγώ, ὅπως ἡ ᾽Εμιλυ, τὴν κηδεῖα τοῦ πατέρα μου τὴν παρακολούθησα ἀπὸ μιὰ ρωγμὴ τοῦ πατρικοῦ μου.)

Σήμερα διάβασα τὴν τελευταία τῆς ἐπιστολὴ καὶ πλέον ξέρω.

Εἶμαι οἱ χαμένες ἐπιστολὲς τῆς ᾽Εμιλυ Ντίκινσον.

Εἶμαι τὸ ἀτελείωτο ἐργόχειρο.

Ναί.

Εἶμαι ἡ βροχὴ τῶν ὀχτῶ χιλιάδων ἐννιακοσίων πενήντα ἡμερῶν.

Σεπτέμβριος 2020

᾽Όνειρο τριακοστὸ
—στὰ βράχια τῆς Πειραιϊκῆς—

Τὸ ὄνειρο ποὺ θὰ δῶ ἀπόψε θὰ ἔχει μόνο *τώρα*. Θὰ εἶναι γεμάτο ἀτόφιο, πυκνό, ἀμιγῆς παρόν. Κάθομαι στὰ βράχια τῆς Πειραιϊκῆς, εἶναι 2 Ἰανουαρίου τοῦ 2021 καὶ ἐγώ, ἡ Ἀγγελικὴ, δεσποινὶς ἐτῶν 55, ἐλάσσω καὶ βάλει ποιήτρια, ἔχοντας πλέον μαλλιά στὸ φυσικό τους χρῶμα καὶ ἀγαπώντας ἀκόμα ὅ,τι προφασίζομαι πὼς δὲν ἀγαπῶ, εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ ζήσω στὴ μία διάσταση τοῦ χρόνου. Βλέπω θάλασσα καὶ ὑγραίνονται οἱ βλεφαρίδες μου ἀπ' τὸν νοτιά. Δὲν βρέχει. Νιώθω τὴν ἄμμο στὸ χέρι μου, καπνίζω ἓνα Toscanello Giallo καὶ βλέπω κάποιον νὰ ψαρεύει. Εἶμαι τὸ ψάρι ποὺ σπαρταράει ἢ καὶ τὸ φέρον ἀγκίστρι. Ἡ βάρκα ἢ παράκτια. Ἡλῖος ἀσθενικός. Ἐνας σκέτος ὀρίζοντας, ἀλλὰ ὀρίζοντας. Εἶμαι ἓνα εὐτραφῆς παρόν. Ἐποπτικό. Ποὺ καθορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον. Καὶ ἀξιοποιεῖ τὶς ὅποιες ἱστορικὲς καὶ ἀφηγηματικὲς του ἰκανότητες.

Ἰανουάριος 2021

᾽Ονειρο τριακοστὸ πρῶτο

—καπιταλισμὸς καὶ προτεσταντισμὸς—

στὸν Φώτη Παπαγεωργίου
(γιὰ τὸν Φέντερερ καὶ οὐχὶ γιὰ τὸν Ἑρασμο)

Περπατῶ σὲ μιὰ τεράστια παγωμένη λιμναία ἐπιφάνεια. Μοῦ ἀρέσουν ὁ πάγος καὶ οἱ λίμνες, ἂν καὶ προτιμῶ τὴν πλάνη τοῦ ἀβαροῦς χιονιοῦ. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἀποβάλλω τὸν φόβο μου καὶ περπατῶ γρήγορα, ὅπως σὰν νὰ σὲ συναντοῦσα, ἢ κρούστα τοῦ πάγου σπάει καὶ βρίσκομαι μέσα στὰ παγωμένα νερὰ τῆς λίμνης, ποὺ μοῦ διαφεύγει τ' ὄνομά της (βρίσκομαι κάπου στὴ βόρεια Ἑλβετία, κοντὰ στὴ Βασιλεία). Πιθανῶς πεθαίνω ἀμέσως ἀπ' τὸν φόβο ἢ ἀπ' τὸ κρύο. Μπορεῖ καὶ ὄχι, μπορεῖ ν' ἀγωνίζομαι μάταια γιὰ 2-3 λεπτά, ποῦ νὰ θυμᾶμαι τώρα... Θυμᾶμαι ὅμως ὅτι ὅλα κινοῦνται ἀργά, τὸ φυτοπλαγκτόν, ὁ φῶσφορος καὶ οἱ ἐνώσεις τοῦ ἀζώτου. Ἀκόμα καὶ τὸ σερβίς τοῦ Φέντερερ εἶναι τόσο ἀργὸ ποὺ τὸ ἀποκρούω ἐπιτυχῶς, ἐπευφημούμενη ἀπὸ φίλους τοῦ ἀθλήματος ποὺ μὲ παρακολουθοῦν ἀπὸ τὴ *Νῆσο τῶν νεκρῶν* τοῦ Ἄρνολντ Μπέκλιν. Καθὼς βυθίζομαι καὶ τὸ κρύο δυναμώνει, καθὼς τὸ φῶς λιγοστεύει καὶ πλέον γνωρίζω ὅτι εἶμαι νεκρὴ τὸ δίχως ἄλλο, σκέφτομαι τὸ *Μωρίας Ἐγκώμιον* τοῦ Ἑράσμου καὶ τὸ πόσο ἠλίθια ἤμουν ποὺ ἄφησα ἕναν θάνατο ζεστό καὶ γελαστὸ κάτω ἀπὸ τὸν Ἀττικὸ οὐρανό, γιὰ νὰ τὸν βρῶ ἐδῶ, στὰ παγωμένα νερὰ τῆς προτεσταντικῆς κανονικότητος.

Φεβρουάριος 2021

Ὅνειρο τεσσαρακοστὸ

—καὶ τελευταῖο—

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο εἶχε ἀναγγελθεῖ, τρόπον τινά, ἀπὸ τὸ πρῶτο ὄνειρο, ἐκεῖνον τὸν Ὀκτώβρη (τότε ποὺ εἶχα πλημμυρίσει ποταμούς). Γι' αὐτὸ σ'ας περιμένω ὅλους ἢ σχεδόν. Παρόντες καὶ ἀπόντες. (Κι ἂς βρέχει καταρρακτωδῶς.) Τοὺς ζωντανούς, μὰ τοὺς νεκροὺς προπάντων. Τοὺς πεθαμένους ποὺ ἔρχονταν τὰ χρόνια αὐτὰ ἀπ' ὄνειρο σὲ ὄνειρο μὲ τὴν ἀχνή τους θλίψη. Σ' αὐτὸ τὸ ὄνειρο θέλω κυριολεξία. Θέλω δυνατὸ βοριά, ἀέρα παγωμένο. Ν' ἀκούω τὴν τέντα τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ τὰ παραθυρόφυλλα νὰ κουρταλοῦν κατασχισμένα. Θέλω σκοτάδι μὲ ἀδιάβαστα νερά, τὴν καύτρα τοῦ τσιγάρου μου νὰ καίει τὰ δάχτυλά μου καὶ νὰ μυρίζει σάρκα λυπημένη. Θέλω φαντάσματα μὲ σάρκα καὶ ὀστά. Νὰ τ' ἀγκαλιάζω καὶ νὰ τὰ φιλῶ. (Ναί, βρέχει ἀκόμα, ἴσως νὰ βρέχει πάντα.) Νὰ τ' ἀγαπῶ μὲ τὴν ἀφή, ὅχι μὲ τὴν φρυγανισμένη μνήμη. Σ' αὐτὸ τὸ ὄνειρο θὰ ῥθοῦνε ὅλοι οἱ παλιοί, μὰ καὶ πολλοὶ καινούργιοι. Θὰ ῥθουν μὲ τὶς ὀμπρέλες τους, νὰ μὴ βραχοῦν οἱ στίχοι. «Στίχοι βρεγμένοι δὲν ἀντέχουν στὸν καιρὸ, σαπίζουν», ἔτσι θὰ λένε, ὅταν μὲ τὶς μπλὲ γαλότσες μου, τὶς παιδικές, θὰ δραπετεύω διὰ παντὸς ἀπ' τὸ ὄνειρο αὐτό. Τὸ ὄνειρο τὸ βροχερό, ποὺ εἶναι τὸ τελευταῖο.

Δεκέμβριος 2021